

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **R. N.**
státní příslušnost: .....
t. č. pobytem .....
zastoupen Mgr. Petrem Suchánkem, advokátem
se sídlem Výstaviště 405/1, 603 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem Nad Štolou 936/3, P. O. BOX 21, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2020, č. j. OAM-726/ZA-ZA11-D07-2020,

takto:

- I. Žaloba se *zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se *nepřiznává* náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Petru Suchánkovi, advokátovi se sídlem Výstaviště 405/1, 603 00 Brno se *přiznává* odměna ve výši 6.800 Kč, kterou mu soud vyplatí do 30 dní od právní moci rozhodnutí na bankovní účet číslo .....

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce podal dne 22. 9. 2020 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. V souladu s nařízením č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení této žádosti je Estonská republika. Žalobce s předáním do Estonska nesouhlasí. V ČR má přítelkyni. Myslí si, že z tohoto důvodu, jakož i v souvislosti s epidemií onemocnění COVID-19, která ztěžuje uskutečnitelnost dublinských transferů, měl žalovaný využít diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III a převzít odpovědnost za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.
2. Otázkou v tomto případě je, zda vyvstaly důvody hodné zvláštního zřetele, pro které měl žalovaný povinnost zvažovat aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. A pokud ano, zda tuto povinnost žalovaný splnil.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

3. Žalobce jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu označil obavy z náboženského pronásledování. Je muslim, proto jej v Tádžikistánu utlačují. Nemůže volně vyznávat svou víru. Žalobce přicestoval do ČR na základě estonského pracovního víza na jaře roku 2020. Předtím několik měsíců žil a pracoval v Estonsku. Seznámil se tam se ženou z ČR, za kterou pak jezdil na návštěvy do Prahy. Jmenuje se S. a je občankou Uzbekistánu. Její příjmení žalobce neznal. Nejednalo se o trvalý vztah, proto nezná řadu podrobností. Scházeli se spolu na hotelu. Během jeho poslední návštěvy začala platit omezení související s pandemií koronaviru a žalobce se nemohl do Estonské republiky vrátit. Při seznámení s podklady rozhodnutí žalobce dodal, že by do Estonska jel nerad. Jeho přítelkyni diagnostikovali rakovinu prsou. Má podstoupit chemoterapii. Žalobce by chtěl zůstat s ní.
4. Žalovaný dospěl k závěru, že příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu má Estonská republika v souladu s čl. 12 nařízení Dublin III. Žalovaný proto rozhodnutím ze dne 25. 11. 2020, č. j. OAM-633/ZA-ZA11-D07-2020 („rozhodnutí žalovaného“) zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Žádost posoudil v souladu s § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu jako nepřipustnou.
5. Žalovaný se věnoval také případné aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Konstatoval, že žalobce je zdravý a nemá v ČR žádné rodinné vazby, ani zde v minulosti dlouhodobě nežil. Jeho vztah s přítelkyní není dlouhodobý a trvalý. Nesdílí s ní společnou domácnost a dříve se navštěvovali pouze nepravidelně. V případě zájmu na prohloubení jejich vztahu mohou využít institutů zákona o pobytu cizinců.
6. V závěru rozhodnutí žalovaný konstatoval, že k přemístění žalobce dojde v okamžiku, kdy to bude možné z hlediska aktuální epidemiologické situace, a jakmile oba státy vysloví s přemístěním souhlas.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

7. Žalobce namítá, že se žalovaný nedostatečně zabýval možností využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Vztah žalobce s jeho přítelkyní je důvodem hodným zvláštního zřetele, pro který měl žalovaný zvažovat možnost

převzetí odpovědnosti za posouzení azylové žádosti žalobce. Tento závěr potvrzuje i judikatura (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, nebo ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). Pro účely čl. 17 není možné partnerský vztah posuzovat na základě stejných hledisek, jako kdyby se jednalo o zjištění existence vztahu obdobného vztahu rodinnému pro účely zákona o pobytu cizinců. Nejsou zde tak vysoké požadavky na délku a pevnost vztahu, či na vedení společné domácnosti. Žalovaný sice vztah žalobce s přítelkyní zohlednil, vycházel však pouze z údajů z pohovoru. Opomněl zohlednit informaci z poskytnutí údajů, že přítelkyně žalobce trpí rakovinou. To, že žalobce ví o jejím zdravotním stavu, nasvědčuje tomu, že jejich vztah je pevný.

8. Žalovaný také řádně neposoudil význam pandemie onemocnění COVID-19 pro účely možnosti aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, vyplývá, že správní uvážení, kterým žalovaný disponuje, není neomezené. Žalovaný má povinnost zabývat se případy, ve kterých by neposouzení možných důsledků aplikace dublinských kritérií mohlo vést k nenaplnění smyslu nařízení, tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany. Právě o takovou situaci jde v případě žalobce. S ohledem na pandemii je další vývoj situace nepředvídatelný a nemožnost předání žalobce do Estonska může být dlouhodobá. Pokud by došlo k odkladu přemístění žalobce na neurčito, oddálilo by se i meritorní posouzení jeho azylové žádosti. Úvaha žalovaného ohledně této otázky však v jeho rozhodnutí chybí. Rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný sice nemá povinnost diskreční oprávnění aplikovat, v případech hodných zvláštního zřetele se však musí touto možností reálně zabývat. To v tomto případě neudělal.
9. Žalovaný ve svém vyjádření ohledně aplikace čl. 17 nařízení Dublin III uvedl, že se jedná o doložku svrchovanosti a na jeho využití nemá cizinec právní nárok. Z judikatury plyne, že aplikace diskrečního oprávnění má být vyhrazena jen výjimečným případům, kterých bude v porovnání s celkovým obvyklým počtem žádostí o azyl výrazná menšina (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. 6 Azs 16/2017-61). Povinnost zdůvodnit jeho nevyužití má žalovaný pouze v případě, který je hodným zvláštního zřetele. To nebyl případ žalobce. Žalovaný však svou úvahu v rozhodnutí zdůvodnil, ač nemusel. Tvrzení žalobce o tom, že jeho přítelkyně má rakovinu, nijak nedoložil.

Ve vztahu k pandemii žalovaný uvedl, že při postupu podle nařízení Dublin III vždy zohledňuje epidemiologickou situaci v přijímající zemi. Odkázal na dokument Evropské komise z dubna 2020 (sp. zn. 2020/C 126/02), ve kterém Evropská komise doporučuje pokračovat v implementaci dublinských pravidel, včetně transferů. Žalovaný má podle čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III k realizaci přemístění 6 měsíců. Během této lhůty kontroluje aktuální stav onemocnění COVID-19 v přijímajících státech a případné přemístění vždy probíhá po konzultaci s příslušnými orgány druhého státu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.

11. Jediná žalobní námitka se týká nedostatečného odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve vztahu k (ne)využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III. Krajský soud proto rozhodnutí žalovaného přezkoumal pouze v tomto rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba *není důvodná*.
12. Podle čl. 17 odst. 1 první věty nařízení Dublin III platí: „odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.“
13. Uvedené ustanovení upravuje tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc převzít odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu bez ohledu na kritéria upravená nařízením Dublin III. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, tedy dává možnost si podle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci, přestože v souladu s nařízením Dublin III má příslušnost k posouzení jeho žádosti jiný stát.
14. Podle Soudního dvora EU se každý členský stát může svrchovaně rozhodnout s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy, zda přijme žádost o mezinárodní ochranu k posouzení (rozsudek ze dne 4. 10 2018, ..., C-56/17, bod 53). S ohledem na rozsah posuzovací pravomoci takto přiznané členskými státy je na dotčeném členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou diskrečním ustanovením podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, a sám akceptoval, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, k jejímuž posouzení není příslušný podle kritérií stanovených tímto nařízením (rozsudek ze dne 23. 1. 2019, *M. A. a další*, C-661/17, bod 59).
15. Tato možnost posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze diskreční oprávnění členského státu, nikoli jeho povinnost. Případné využití čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je otázkou správního uvážení žalovaného. Žadatel na něj proto nemá právní nárok.
16. Diskrece žalovaného ohledně využití či nevyužití čl. 17 nařízení Dublin III však není neomezená. Nejvyšší správní soud proto ve své judikatuře dovodil, že *pokud v konkrétním případě existují důvody hodné zvláštního zřetele, má žalovaný povinnost zdůvodnit, proč nevyužil diskrečního oprávnění* (rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24).
17. Nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění vyjadřuje bod 17 odůvodnění nařízení Dublin III takto: „Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z *humanitárních důvodů* a z *důvodu solidarity*, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením“. Nejvyšší správní soud dodává, že v rámci případů hodných zvláštního zřetele jsou patrné dvě typové skupiny: „V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu *zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně* (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít *nežádoucí důsledky jiné než*

takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla“ (rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, bod 33).

18. S žalobcem lze souhlasit, že mezi okolnosti hodné zvláštní zřetele je podle judikatury třeba zařadit i tvrzení o existenci družky či přítelkyně na území ČR (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). Není proto pravdou, jak tvrdí žalovaný, že v tomto případě vůbec neměl povinnost ze zabývat možností aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. Tuto povinnost měl, protože v případě žalobce vyvstaly důvody hodné zvláštního zřetele. To však neznamená, že žalovaný měl též povinnost diskreční ustanovení využít. Měl pouze zvážit možnost jeho využití a případný negativní závěr řádně odůvodnit.
19. To žalovaný podle krajského soudu udělal. Z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, že se věnoval vztahu žalobce s jeho přítelkyní a zdůvodnil, proč se i přes jeho existenci rozhodl nepřevzít odpovědnost za posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Tento vztah totiž neshledal dostatečně dlouhodobým a trvalým na to, aby jej případné vycestování žalobce do Estonska výrazněji zasáhlo. Vycházel přitom zejména ze sdělení samotného žalobce, který v rámci pohovoru přiznal, že jeho vztah s přítelkyní není trvalý a doposud se scházeli pouze příležitostně. Je sice pravdou, že možnost případného využití čl. 17 nařízení Dublin III nepodmiňují žádné požadavky na délku a pevnost vztahu či vedení společné domácnosti mezi partnery. Nicméně vzhledem k tomu, že se jedná o diskreční ustanovení, může žalovaný pro jeho využití požadovat splnění kritérií mnohem přísnějších, než jaká na partnerský vztah pro účely získání pobytového oprávnění klade zákon o pobytu cizinců.
20. Krajský soud nesouhlasí se žalobcem, že o pevnosti jejich vztahu svědčí, že má informace o aktuálním zdravotním stavu své přítelkyně. Mezi konáním pohovoru a seznámením se s podklady uplynulo zhruba šest týdnů. Nelze předpokládat, že za tak krátkou dobu by se vztah žalobce s jeho přítelkyní zásadním způsobem prohloubil. Zjištění závažné nemoci je obzvlášť smutnou událostí a krajský soud lidsky plně chápe snahu žalobce setrvat na území ČR. Otázka příslušnosti státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III však není otázkou osobní preference žadatele. Právě naopak – nařízení směřuje k eliminaci tzv. *asylum shoppingu*, tedy ke snaze zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí usilovat o získání mezinárodní ochrany. Podle bodu 14 nařízení Dublin III sice platí, že členské státy by při jeho uplatňování měly mít na mysli především respektování rodinného života. Ty rodinné vazby, které jsou pro jeho aplikaci relevantní, nařízení Dublin III zohledňuje přímo v rámci jednotlivých objektivních kritérií pro určení příslušného státu. Ostatní rodinné vazby členské státy mohou, ale nemusí zohlednit v rámci čl. 17.
21. Výsledkem aplikace kritérií podle nařízení Dublin III není konečné řešení otázky, zda žalobce získá mezinárodní ochranu a zda bude moci zůstat na území států EU. Je jím pouze určení státu, který žádost žalobce posoudí. Primárním cílem nařízení je přispívat k vytvoření Společného evropského azylového systému, nikoliv napomáhat ke slučování rodin cizinců z třetích zemí. Rozhodnutí o určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu by proto mohlo do práva na respektování soukromého a rodinného života žadatele nepřiměřeně zasáhnout

pouze zcela výjimečně. Článek 8 Evropské úmluvy o lidských právech totiž neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47).

22. Přestože by si krajský soud dokázal představit o něco podrobnější odůvodnění, může posuzovat pouze to, zda žalovaný nepřekročil meze správního uvážení, případně zda jej nezneužil. Krajskému soudu nepřisluší hodnotit, zda žalovaný měl diskreční oprávnění využít. Toto rozhodnutí leží plně v kompetenci žalovaného a omezuje ho pouze zákazem libovůle. Porušení tohoto zákazu krajský soud v této věci neshledal.
23. Tento závěr platí i v souvislosti s pandemií nemoci COVID-19. Pandemie zasáhla všechny státy, které uplatňují nařízení Dublin III. Zároveň tato situace dopadá na každého žadatele, který tomuto nařízení podléhá. Optikou žalobce by pak byl každý případ hodný zvláštního zřetele a význam čl. 17 s možností jeho aplikace pouze ve výjimečných případech by zcela zanikl.
24. Není pak pravdou, že předání žalobce je odloženo na neurčito. Jak správně ve svém vyjádření upozornil žalovaný, pořad jej vážou lhůty pro přemístění vyplývající s nařízením Dublin III. V souladu s čl. 29 odst. 1 nařízení Dublin III se přemístění provede *nejpozději šest měsíců* od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotyčné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o oprávněném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek. Sdělení Evropské komise, na které odkazuje žalovaný, výslovně uvádí, že „[ž]ádné ustanovení uvedeného nařízení neumožňuje odchýlit se od tohoto pravidla v situaci, jako je situace vzniklá v důsledku pandemie COVID-19.“ Je tedy možné, že v závislosti na aktuální epidemiologické situaci dojde k jistému zpoždění při přemístění žalobce. Toto zpoždění však může trvat maximálně šest měsíců od rozhodnutí soudu o nepřiznání odkladného účinku jeho žalobě. Právní jistota žalobce tak není narušena do takové míry, aby z tohoto důvodu bylo jeho případ možné považovat za hodný zvláštního zřetele. Žalovaný proto neměl povinnost blíže odůvodňovat nevyužití čl. 17 nařízení Dublin III v kontextu pandemie. Pokud tuto povinnost neměl, nemohl jí ani porušit. Jeho rozhodnutí proto v tomto ohledu nelze považovat za nepřezkoumatelné

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Krajský soud zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobní body nejsou důvodné a krajský soud nezjistil žádnou vadu, k níž by musel přihlédnout i bez námitek.
26. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.
27. Ustanovený zástupce vyčíslil svoji odměnu a žádá částku ve výši 6.800 Kč. Ta se skládá z odměny za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Tarifní hodnota úkonu podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního

tarifu činí 50.000 Kč. Odměna za jeden úkon právní pomoci proto podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu činí 3.100 Kč. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300 Kč. Krajský soud se s takto uplatněným vyčíslením nákladů ztotožňuje. Plně odpovídá použitelným právním předpisům i skutkovým okolnostem věci. Proto je v souladu s tímto vyčíslením ustanovenému zástupci přiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 2. února 2021

Martin Kopa
samosoudce